

розвитку. Розглядаючи у такій парадигмі появу нового технологічного укладу, ядро теорії аудиту неодмінно має доповнитися і відповідними ІТ-привнесені та розглядом системи аудиту як складової сучасного інтегрованого управління.

Збагачення фундаментальних основ аудиту розглядається на основі розширення змістовності теорії аудиту привнесеннями з сучасних загальноекономічних та облікових теорій. Розширення змістовності теорії аудиту можливе шляхом доповнення її ядра положеннями:

- 1) інституціональних доктрин, що дозволяє розглядати аудит як соціально-економічний інститут;
- 2) теорій управління, що дозволяє розглядати аудит складовою інтегрованого управління;
- 3) фундаментальних основ цифрової економіки, які виділяють в аудиті ІТ-привнесення;
- 4) доктрин й концепцій сталого розвитку, що враховують складову аудиту при реалізації своїх цілей.

Ці привнесення поглиблюють теоретичний фундамент аудиту узгоджують розвиток його науки з сучасними економічними й обліковими теоріями, орієнтують практику аудиту на сучасні й майбутні запити соціально-економічних середовищ.

Таким чином, теорія аудиту не просто розширює змістовність наукового уявлення, а й суттєво доповнює своє ядро спорідненими з сучасними економічними теоріями новачками (соціально-економічний інститут аудиту; аудиторська діяльність є складовою забезпечення сталого розвитку; інститут аудиту є складовою інтегрованого управління; ІТ-аудит тощо). Це дозволяє формувати стратегії розвитку аудиторської практики відповідно до сучасних і майбутніх запитів соціально-економічних середовищ і сприяє подальшому розвитку науки.

Джерела та література

1. Мельник К. П. Децентралізація як мотиватор розширення функцій вітчизняного інституту аудиту. *Економіка АПК*. 2019. № 5 (295). С. 40–48.

Нагорна Я. – студент

Науковий керівник: викладач

Ю. Минич

Лозівська філія Харківського державного автомобільно-дорожнього коледжу, м. Лозова, Україна

Інвестиційне забезпечення інноваційного розвитку підприємства

В умовах формування економіки знань здатність країн створювати та використовувати знання, зберігати й ефективно використовувати існуючий науково-технічний потенціал дозволяє отримувати конкурентні переваги та прискорювати соціально-економічний розвиток суспільства. Наукові ідеї, інновації та нові технології стають основними факторами розвитку суспільства поряд із традиційними, а також допомагають вирішити проблему вичерпаності ресурсів, максимально раціонального їх використання. Проте, незважаючи на високий рівень науки, відомі наукові школи, високу питому вагу фахівців із вищою освітою в національній економіці, Україні характерна інноваційна криза. Низька інноваційна активність суб'єктів господарювання обумовлена низкою причин: відсутністю чіткої стратегії впровадження наукоємних технологій; відсутністю розвиненої інноваційної інфраструктури; орієнтацією на імпорт високотехнологічного устаткування; недостатньою увагою до розвитку власного науково-технічного потенціалу; недосконалістю інструментів захисту прав інтелектуальної власності та ін. [2]. Варто відмітити, що основною перешкодою запровадження інноваційного розвитку є

недостатній обсяг фінансових вкладень. Тому постає необхідність у теоретичному обґрунтуванні та формуванні цілісного уявлення щодо фінансування інноваційного розвитку країни, що забезпечить оновлення матеріальної бази, зростання обсягів виробництва, підвищення ділової активності, випуску конкурентоспроможної на світових ринках продукції.

Отже, для забезпечення інноваційного розвитку України необхідно здійснити комплекс заходів, а саме: розробити та впровадити цільову комплексну державну програму інноваційного розвитку (погодження темпів і пропорції розвитку науки, технологій і виробництва; форм і джерел фінансової підтримки); забезпечити захист прав інтелектуальної власності та сприятливого клімату для створення власних наукоємних виробництв; зміцнити банківську систему; стимулювати інвестування інноваційної сфери; налагодити взаємодію державного та підприємницького секторів щодо комерціалізації інновацій; розширити міждержавне співробітництво в галузі наукових розробок та інноваційної діяльності [3].

Дослідженням інновацій займається багато вітчизняних і зарубіжних науковців. У своїх працях вони охоплюють дослідження сутності інновацій та інноваційних процесів, визначення ролі інновацій у досягненні конкурентних переваг, оцінку ефективності інноваційних проектів та інвестицій в інновації.

В економічній науковій літературі часто інновація ототожнюється з нововведенням.

За сучасних умов світового розвитку інноваційна діяльність є одним з головних чинників, що забезпечує стабільне економічне зростання. Використання досягнень науки і науково-технічного прогресу на підприємствах у процесі виробництва нових видів товарів і послуг – це той фактор, що сприяє підвищенню продуктивності виробничої системи, економічної ефективності, конкурентоспроможності організації на ринку та, в результаті, зумовлює безперервний розвиток суспільства. Потреба забезпечення інноваційного розвитку виробництва на підприємстві вимагає нових форм та методів організації управлінської діяльності [4].

Джерела та література

1. URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/40-15>
2. Іщук С. О. Формування інвестиційних програм розвитку виробничого потенціалу регіонів. *Соціально-економічні дослідження в перехідний період. Транскордонне співробітництво, ринкова інфраструктура та фінансово-інвестиційна діяльність: зб. наук. пр./відп. ред акад. НАН України М. І. Долішній. Львів: ІРД НАН України, 2002. Вип. 6 (XXXVII). С. 388–395.*
3. Інвестування: навч.-метод. посіб. для самост. вивч. дисц./А. А. Пересада, О. О. Смірнова, С. В. Онікієнко, О. О. Ляхова. Київ: КНЕУ, 2001. 251 с.
4. Федоренко В. Г. Інвестознавство: підручник. 3-тє вид., допов. Київ: МАУП, 2004. 480 с.
5. Череп А. В. Інвестознавство: підручник. Київ: Кондор, 2006. 398 с.

Напорка Я. – магістрант

Навуковы кіраўнік: к. э. н., дац.

Т. Бондар

Беларускі дзяржаўны эканамічны
універсітэт

г. Мінск, Рэспубліка Беларусь

Нацыянальнае адукацыя як інструмент інавацыйнага росту эканомікі Беларусі

Як вядома, развіццё сучаснага грамадства абаяраецца на галоўную сусветную тэндэнцыю, якая заключаецца ў пераходзе ад сыравіннай эканомікі да эканомікі ведаў, навукаёмістых тэхналогій. Паспех у канкурэнтнай барацьбе ўсё часцей вызначаецца здольнасцю вытворцы